

Arrest

nr. 193 605 van 13 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 10 december 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 23 maart 2017 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25.04.2016, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd.21.03.2017 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van verlies van recht op verblijf.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing geeft als enige reden voor de ongegrondheidsbeslissing het feit dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden werden door de arts-adviseur.

Ten eerste is dit onjuist. De arts-adviseur heeft de medische elementen, namelijk cerebrale parese, wel weerhouden. Hij heeft enkel gesteld dat de zorgen mogelijk zijn in Armenië. De beslissing faalt bijgevolg.

Ten tweede kan verwerende partij niet een beslissing nemen door enkel te verwijzen naar het advies van de arts-adviseur. Verwerende partij dient een eigen beoordeling te maken, die ondermeer rekening houdt met alle elementen die door verzoeker in de aanvraag zijn aangebracht. De arts-adviseur heeft immers slechts een tot het pure medische beperkte bevoegdheid. De verwerende partij moet én over dat medisch advies standpunt innemen, én over alle andere elementen van de aanvraag.

Zo had verzoeker in de aanvraag met verwijzing naar een recent standpunt van Artsen Zonder Grenzen gesteld dat er in Armenië een tekort aan medische verzorging is voor patiënten met geestelijke gezondheidsproblemen. De bestreden beslissing beantwoordt op geen enkele wijze dit element van de aanvraag.

Zo had verzoeker in de aanvraag gesteld dat de arts-adviseur contact zou opnemen met de behandelende geneesheer Dr. Wim Verhoeven. De bestreden beslissing beantwoordt op geen enkele wijze dit element van de aanvraag.

Zo had verzoeker in de aanvraag ook zeer uitgebreid geargumenteed waarom het onmogelijk was om de behandeling verder te zetten in het land van herkomst en hiervoor specifieke, niet louter medische

redenen, aangehaald onder punt 3.b. De bestreden beslissing beantwoordt op geen enkele wijze dit element van de aanvraag.

De beslissing faalt duidelijk in haar motivering.

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing verwijst naar het advies van de arts-adviseur, zonder specifiek te zeggen wat daarin wordt bijgetreden.

Door ernaar te verwijzen neemt de bestreden beslissing ook alle gebreken van het advies over.

De arts-adviseur stelt onder het punt 'beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst' dat deze er zijn, en verwijst hiervoor in voetnoot 1 naar informatie. Voetnoot 1 is een louter standaard voetnoot zonder enige verwijzing naar de data van rapporten. Er is geen enkele andere verwijzing wat betreft het aspect beschikbaarheid. De loutere toevoeging aan het administratief dossier volstaat niet daar dit aan verzoeker niet de mogelijkheid geeft om te controleren op de huidige actualiteit van de gegevens. Het advies stelt overigens nergens dat het over actuele informatie zou gaan.

Voetnoot 2 is, voor wat betreft het aspect toegankelijkheid, een verwijzing naar een gegeven dat zou dateren van 1.2.2016. Dit is geenszins recent en zegt, voor zover de verwijzing al inhoudelijk terzake zou zijn, niets over de actuele situatie van de toegankelijkheid.

De arts-adviseur stelt zonder enig onderzoek en overigens buiten zijn eigen bevoegdheid daar hij zich enkel over het medische mag uitlaten dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker in Armenië geen hulp kon krijgen van familie, vrienden of kennissen bij wie hij zou terecht kunnen voor opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of tijdelijke financiële hulp. De reden zou zijn dat verzoeker die 39 jaar is pas op 1.6.2015 in België is gekomen.

Te buiten gelaten dat de arts zich over deze kwestie eenvoudigweg niet uit te spreken heeft over deze aspecten daar het over niet medische zaken gaat, is het ook onaanvaardbaar om dergelijke zaken zomaar zonder enig onderzoek of zonder verzoeker hierover te horen voorop te stellen.

De simpele waarheid is dat betrokkene is weggevlucht uit Armenië naar zijn moeder in België precies omdat hij in Armenië geen enkele zorg meer kreeg en volledig in de marginaliteit en erger dreigde te belanden.

In het advies wordt wel aanvaard dat er mantelzorg nodig is en dat de moeder van verzoeker alle basisbehoeften voor verzoeker uitvoert, maar weegt dit niet af tegen de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in Armenië. Dokter Verhoeven heeft uitdrukkelijk gesteld: "Ja, zonder hulp moeder kan patiënt niet functioneren".

De analyse van de arts-adviseur, bijgetreden door de beslissing door de loutere verwijzing naar het advies, is dan ook een louter theoretische die op zich al betwistbaar is, maar die op geen enkele wijze rekening houdt met de realiteit. Verzoeker met ernstige cerebrale letsels heeft enkel kans op de noodzakelijke mantelzorg door zijn moeder. Alle andere vormen van mantelzorg in Armenië zijn louter theoretisch en eigenlijk onbestaand. Wanneer in België die bij stand dikwijls al problematisch is, is dit zeker het geval in Armenië. De enige op wie verzoeker kan terugvallen is zijn moeder. De beslissing negeert dit."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de verder in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden werden waarbij tevens verwezen wordt naar het medisch advies van de arts-adviseur van 21 maart 2017. Zodoende wordt de aanvraag ongegrond verklaard.

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partij betwist niet dat zij in het bezit werd gesteld van het advies en toont verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Het medisch advies van de arts-adviseur van 21 maart 2017 in hoofde van verzoekende partij vermeldt het volgende:

“A., G. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxxxx)

Mannelijk

nationaliteit: Armenië

geboren te Vanadzor op 05.05.1978

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 10.12.2015.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

• SMG d.d. 30/09/2015 van Dr. Wim Verhoeven, huisarts

• Beëdigde vertaling van Armeens medisch attest d.d. 15/08/2014 van het Vanadzor ziekenhuis

Uit de voorgelegde medische stukken kan ik afleiden dat het gaat om een 39-jarige man met een cerebrale parese (hersenvlamming ten gevolge een geboortetrauma volgens zijn moeder) die zich uit in mentale retardatie en een halfzijdige parese (= minder dan volledige verlamming) links (arm/been, hand/voet). Hij zou lichte spraakproblemen vertonen en een moeizamere gang.

Het SMG d.d. 30/09/2015 vermeldt geen medicamenteuze noch andere behandeling (kinesithérapie zou aangewezen kunnen zijn).

Mogelijkheid tot reizen en nood aan mantelzorg :

Uit het medische dossier blijkt geen medische tegenindicatie om te reizen

De moeder van Mr A. (...) voert volgens Dr. Verhoeven alle basisbehoeften voor hem uit. Een medische noodzaak aan mantelzorg wordt in dit dossier weerhouden.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst :

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 7910

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat er zowel op ambulante basis opvang bestaat voor mensen met een fysieke/mentale handicap, als dat thuisverpleging beschikbaar is. Hospitalisatie is ook beschikbaar.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst :

Gehandicapte onderdanen van Armenië kunnen gratis zorg krijgen thuis, in instellingen of in dagcentra.

Bovendien kunnen zij een invaliditeitsuitkering ontvangen.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat deze 39 jarige man die sedert zijn geboorte hulp nodig heeft in Armenië geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Een eerste teken van aanwezigheid op het Belgisch grondgebied van betrokkene kan pas immers gevonden worden op 01 06 2015 (document medische waarborg dat door betrokkene bij zijn aanvraag werd gevoegd). Op 15.08.2014 werd er in Armenië nog een medisch attest voor betrokkene opgesteld. De moeder van betrokkene, G. S. (...) (R.R. :xxxxxxxxxxxxx) verblijft sedert september 2000 in België. Niets weerhoudt haar om haar zoon ook financieel te ondersteunen in het land van herkomst.

Aangezien er voor betrokkene aangepaste en gratis begeleiding is voorzien, hij een uitkering kan ontvangen en gezien de bovenstaande schets het ten zeerste ongeloofwaardig is dat hij in het land van herkomst niets of niemand meer heeft en 15 jaar aan zijn lot zou zijn overgelaten, worden de zorgen als toegankelijk beschouwd.

Besluit:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat de aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van Mr. A. (...). Uit het beschikbaarheids- en toegankelijkheidsonderzoek blijkt dat gespecialiseerde opvang en revalidatie in Armenië aanwezig is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst (Armenië) of het land waar hij verblijft. “

2.6. Waar verzoekende partij betoogt dat het niet klopt dat de medische elementen niet weerhouden werden door de arts-adviseur dient benadrukt te worden dat verzoekende partij de gehele bestreden beslissing moet lezen, met name waar gesteld wordt dat *“Het aangehaalde medisch probleem (...) niet (kan) worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980”* waarbij de verwerende partij verwijst naar het advies van de arts-adviseur van 21 maart 2017. Uit dit advies blijkt inderdaad dat de arts-adviseur van oordeel is dat verzoekende partij terug kan naar haar land van herkomst omdat aldaar de benodigde medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn.

Verzoekende partij kan voorts evenmin gevolgd worden in haar betoog dat verwerende partij niet zou kunnen volstaan met een verwijzing naar het advies van de arts-adviseur om de medische regularisatieaanvraag af te wijzen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, komt het conform de wettelijke bepaling terzake enkel aan de arts-adviseur toe om in casu een beoordeling door te voeren van de medische toestand van verzoekende partij en wanneer hij van oordeel is dat verzoekende partij wel degelijk medische zorgen behoeft, na te gaan of deze in het herkomstland beschikbaar en toegankelijk zijn. De ambtenaar die de bestreden beslissing neemt dient, conform de wet, bijgevolg naar het advies van de aangestelde controlearts te verwijzen.

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan hierbij slechts nagaan of de bevindingen van de arts-adviseur niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

2.7. Verzoekende partij meent dat er geen antwoord wordt geformuleerd op de verwijzing in de aanvraag naar een standpunt van Artsen Zonder Grenzen over een tekort aan medische verzorging voor patiënten met geestelijke gezondheidsproblemen in Armenië.

2.8. Zoals blijkt uit het medisch advies van de arts-adviseur heeft deze geoordeeld – op grond van objectieve informatie, meer bepaald informatie afkomstig van de MedCOI databank en die opgenomen werd in het administratief dossier, dat voor mensen met een fysieke/mentale handicap zowel opvang op ambulante basis bestaat als thuisverpleging in het herkomstland. Eveneens is hospitalisatie beschikbaar. Wat de toegankelijkheid van deze zorgen betreft stelt de arts-adviseur vast dat gehandicapte mensen in Armenië gratis zorg kunnen krijgen thuis, in instellingen of in dagcentra en dat zij bovendien een invaliditeitsuitkering kunnen ontvangen. Verder oordeelt de arts-adviseur, nu blijkt dat van verzoekende partij pas op 1 juni 2015 in België een spoor kan gevonden worden en in haren hoofde nog op 15 augustus 2014 een medisch attest in Armenië werd opgesteld, er in redelijkheid kan gesteld worden dat zij aldaar nog familie, vrienden of kennissen heeft bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Dit temeer nu verzoekende partij sinds haar geboorte geconfronteerd wordt met het feit dat zij hulp nodig heeft en thans negenendertig jaar is zodat zij bijgevolg al die tijd hulp moet gehad hebben in het herkomstland (het is immers onwaarschijnlijk dat zij al die tijd aan haar lot werd overgelaten). De moeder van verzoekende partij die sinds 2000 in België verblijft kan verzoekende partij ook van hieruit verder financieel ondersteunen.

Bijgevolg ziet de Raad niet in hoe deze motivering geen antwoord zou bieden op het artikel van Artsen Zonder Grenzen waarnaar verzoekende partij verwijst. Dit artikel van 13 augustus 2007 handelt over een onderzoek uitgevoerd in 2004, daar waar de informatie waarop de arts-adviseur zich stoelt van 2016 is. Bovendien blijkt dat de arts-adviseur specifiek voor de noden van de verzoekende partij (kinesithérapie en mantelzorg) is nagegaan of deze beschikbaar zijn in het land van herkomst. Uit de gehanteerde informatie (BMA 7910 van 25 maart 2016) blijkt inderdaad dat zowel ambulante zorg als thuisverpleging als hospitalisatie beschikbaar zijn. Uit deze informatie blijkt eveneens dat “*physiotherapy*” beschikbaar is. Het artikel waarnaar de verzoekende partij verwijst handelt daarentegen over personen met geestelijke/psychische aandoeningen zoals depressie of angst en de zorg voor psychiatrische patiënten, en verzoekende partij maakt hoegenaamd niet aannemelijk dat haar medische problematiek hieronder gecatalogeerd kan worden, dit nog naast de eerder gemaakte vaststelling dat het artikel uiterst gedateerd is. Het betoog van verzoekende partij dat het om een “*recent*” standpunt van Artsen Zonder Grenzen zou gaan tart dan ook elke verbeelding.

2.9. Verzoekende partij gaat er daarnaast ook verkeerdelijk van uit dat de arts-adviseur op elk verzoek van verzoekende partij zou moeten ingaan of motiveren waarom hij dit niet doet. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet immers niet in de verplichting voor de arts-adviseur om contact op te nemen met de behandelend arts. De Raad ziet daarnaast ook de meerwaarde van dergelijke contactname niet in nu de arts-adviseur akkoord is met de bevindingen van de behandelend arts inzake de medische zorgen die verzoekende partij heeft.

Voorts blijkt dat de arts-adviseur afdoende geantwoord heeft aangaande de toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland. Verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen waar zij stelt dat er niet geantwoord wordt op de argumentatie inzake de onmogelijkheid om de behandeling verder te zetten in het herkomstland. Uit de aanvraag blijkt immers dat verzoekende partij stelde dat zij geen financiële middelen heeft in Armenië en zij aldaar geen familie meer heeft waarop zij beroep kan doen. Haar moeder bevindt zich in België die dagdagelijks zorgt voor verzoekende partij.

De Raad benadrukt nogmaals dat de arts-adviseur erop gewezen heeft dat:

- Gehandicapte onderdanen van Armenië kunnen gratis zorg krijgen thuis, in instellingen of in dagcentra.
- Bovendien kunnen zij een invaliditeitsuitkering ontvangen.
- Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat deze 39 jarige man die sedert zijn geboorte hulp nodig heeft in Armenië geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Een eerste teken van aanwezigheid op het Belgisch grondgebied van betrokkene kan pas immers gevonden worden op 1 juni 2015 (document medische waarborg dat door betrokkene bij zijn aanvraag werd gevoegd). Op 15 augustus 2014 werd er in Armenië nog een medisch attest voor betrokkene

opgesteld. De moeder van betrokkene, G. S. (..) (R.R. :xxxxxxxxxxxxx) verblijft sedert september 2000 in België. Niets weerhoudt haar om haar zoon ook financieel te ondersteunen in het land van herkomst.

Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat er geen antwoord werd gegeven op haar argumenten.

2.10. Wat betreft de kritiek aangaande de informatie met het unieke referentienummer BMA 7910 wijst de Raad erop dat kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Hieruit blijkt dat deze informatie dateert van 25 maart 2016 en bezwaarlijk als gedateerd kan worden beschouwd, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Verder dient de Raad op te merken dat verzoekende partij een kopie van het advies van de arts-adviseur ontvangen heeft onder gesloten omslag. Daarin wordt concreet uiteengezet wat uit voormelde informatie blijkt, namelijk dat er *“zowel op ambulante basis opvang bestaat voor mensen met een fysieke/mentale handicap, als dat thuisverpleging beschikbaar is. Hospitalisatie is ook beschikbaar.”*

Verzoekende partij beschikt dus over de nodige informatie om zich daartegen met alle middelen van recht te verdedigen. Wanneer de informatie waarnaar verwezen wordt is opgenomen in de bestreden beslissing, volstaat het dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk in extenso over te nemen of het als bijlage te voegen. Immers, de formele motiveringsplicht, zoals besproken onder punt 2.2., heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf of in casu het medisch advies van de arts-adviseur als bijlage gevoegd bij de bestreden beslissing, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596). Verder blijkt deze informatie opgenomen in het administratief dossier. Het stond verzoekende partij vrij, in het kader van de passieve openbaarheid van bestuur, inzage te vragen in het administratief dossier.

2.11. Ook waar verzoekende partij stelt dat het stuk waarnaar verwezen wordt in voetnoot 2 geenszins recent is omdat het dateert van 1 februari 2016, maakt zij met haar niet onderbouwd betoog niet aannemelijk waarom deze informatie thans niet meer zou gelden. Zij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat de informatie waarop de verwerende partij zich geënt heeft achterhaald zou zijn.

Verder maakt zij evenmin aannemelijk dat de gehanteerde informatie niet relevant zou zijn. Zo blijkt immers inderdaad uit de gehanteerde informatie dat mensen met een handicap een invaliditeitsuitkering kunnen krijgen. Verder blijkt eveneens dat gehandicapte Armeense onderdanen in aanmerking komen om gratis verpleging en verzorging aan huis, in instellingen of in dagcentra te krijgen (p.5 van BDA-20160201-AM-6235).

2.12. Verzoekende partij kan voorts niet gevolgd worden in haar stelling dat de arts-adviseur zich niet zou mogen uitlaten over de toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland. Dit behoort immers tot zijn exclusieve bevoegdheid. Nu duidelijk blijkt dat verzoekende partij vanaf haar geboorte te kampen heeft met haar problematiek en zij pas in 2015 naar België is gekomen dit terwijl haar moeder al sinds 2000 in België verblijft is het geenszins kennelijk onredelijk van de arts-adviseur om te stellen dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekende partij al die tijd in het land van herkomst verstoken zou gebleven zijn van de nodige zorgen zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij aldaar nog steeds familie, vrienden of kennissen moet hebben die haar kunnen bijstaan. Evenmin blijkt waarom de moeder van de verzoekende partij haar zoon niet financieel zou kunnen ondersteunen vanuit België. Het blote betoog dat verzoekende partij Armenië is ontvlucht omdat zij aldaar geen zorg meer kreeg en dreigde in de marginaliteit terecht te komen, kan gelet op voorgaande feitelijke vaststellingen, geen afbreuk doen aan de bevindingen van de arts-adviseur, dit temeer omdat verzoekende partij ook recht heeft op gratis zorg en een invaliditeitsuitkering.

2.13. Verzoekende partij lijkt er voorts van uit te gaan dat de benodigde mantelzorg enkel kan verstrekt worden door haar moeder maar zij gaat eraan voorbij dat deze mantelzorg ook gegeven kan worden door derden in het kader van ambulante opvang of thuisverpleging of nog, hospitalisatie. Het blote betoog van verzoekende partij dat zij enkel kan rekenen op mantelzorg verstrekt door haar moeder kan geen afbreuk doen aan de door objectieve bronnen ondersteunde bevindingen van de arts-adviseur.

2.14. Wat de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip "uitzonderlijke gevallen" werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: "183. *The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*" (Het Hof oordeelt dat onder "andere zeer uitzonderlijke gevallen" zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.).

In casu toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen van de arts-adviseur die oordeelde dat het in casu gaat om een aandoening die behandeld kan worden in het herkomstland.

2.15. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.16. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM. Schending van artikel 3 Handvest grondrechten Europese Unie. Schending van de artikels 119,123,124 en 126 van Code Geneeskundige Plichtenleer.

Het advies van arts-adviseur Tania de Winne negeert het advies van dokter Wim Verhoeven.

De arts-adviseur miskent dit attest; de arts-adviseur laat na te doen wat zij volgens de Code Geneeskundige Plichtenleer moet doen.

Dr. De Winne kan haar conclusies niet stellen zonder enig eigen onderzoek van verzoeker. Dit gaat verder ook volledig in tegen de deontologische verplichtingen van artsen.

Hieromtrent wijst het Raadgevend Comité voor Bio-ethiek in haar advies nr. 65 van 9 mei 2016 erop dat wanneer een arts - weze het een ambtenaar of niet - advies geeft over een medisch dossier, het gaat om een medische handeling, waarvoor die arts onder de medische plichtenleer valt. Verder wijst dit Comité op het volgende (eigen onderlijning):

"In elke structuur waarin artsen werken moet er ruimte zijn voor ethische reflectie over hun professioneel handelen. Wanneer in de procedure voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf om medische redenen de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken tot een ander advies komt dan de arts die het standaard medisch getuigschrift heeft opgesteld, dient de eerste conform de medische deontologie, contact op te nemen met de tweede, of bij een blijvend gebrek aan overeenstemming, het advies te vragen van een deskundige, zoals voorzien in art. 9ter, §1, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980. Zonder dit overleg riskeert de beslissing van de gemachtigde van de minister niet redelijkerwijze gemotiveerd te zijn (schending van de materiële motiveringsplicht), Het is in het algemeen belang dat de instellingen geen fouten begaan; in casu zal dit slechts kunnen wanneer zijn eigen artsen een structurele onafhankelijkheid genieten. "

De arts-adviseur heeft verder volgende bepalingen van de code geneeskundige plichtenleer niet gerespecteerd: hij heeft verzoekster niet voorafgaand meegedeeld dat hij optrad noch in kennis gesteld van zijn opdracht (artikel 123); hij heeft besluiten geformuleerd zonder verzoekster te hebben gezien en te hebben ondervraagd (artikel 124); hij heeft de regels met betrekking tot de collegialiteit niet gerespecteerd door de behandelend geneesheer niet in te lichten over de resultaten (artikel 126)

Hoofdstuk IV - De geneesheer als adviseur, controleur, deskundige of ambtenaar

Deel I. - Zijn taak

Artikel 119

De geneesheer belast met een deskundig onderzoek naar de lichamelijke of geestelijke bekwaamheid of geschiktheid van een persoon of met om het even welk klinisch onderzoek, met de contrôle van een diagnose of met het toezicht op een behandeling, of nog met een onderzoek naar de medische prestaties voor rekening van een verzekeringsinstelling, moet de bepalingen van deze code naleven.

Hij mag geen opdracht aanvaarden die tegen de medische ethiek indruist.

Deel II - Zijn betrekkingen met de patiënt

Artikel 123

De geneesheer belast met een in artikel 119 vermelde opdracht moet vooraf aan de betrokkene mededelen in welke hoedanigheid hij optreedt en hem in kennis stellen van zijn opdracht. De geneesheer-gerechtelijk deskundige vooral zal hem waarschuwen dat hij aan de verzoekende overheid alles dient mede te delen wat betrokkene hem zal toevertrouwen in het kader van zijn opdracht.

Artikel 124

Wanneer deze geneesheren menen een diagnose te moeten stellen of een prognose te moeten maken, mogen zij slechts besluiten formuleren nadat zij de patiënt hebben gezien en persoonlijk hebben ondervraagd, zelfs indien zij gespecialiseerde onderzoeken hebben laten uitvoeren of over elementen beschikken die hen door andere geneesheren werden medegedeeld.

Deel III. - Zijn betrekkingen met de behandelende geneesheer

Artikel 126

§ 1. De adviserende of controlerende geneesheer vervult zijn opdracht met inachtneming van de voorschriften van collegialiteit.

Hij moet zich in het bijzijn van de patiënt onthouden van elke beoordeling over de diagnose, de behandeling of over de persoon van de behandelende geneesheer, zijn geschiktheid of de kwaliteit van de verleende zorgen.

§ 2. Indien de medische adviseur of de controlerende geneesheer bij de patiënt onderzoeken wil laten doen die hijzelf niet kan uitvoeren, verzoekt hij de behandelende geneesheer ze te doen uitvoeren en zorgt hij er slechts zelf voor met de toestemming van de behandelende geneesheer of bij duidelijke nalatigheid van deze laatste.

§ 3. De adviserende of controlerende geneesheer moet in elk geval de behandelende geneesheer inlichten over de resultaten van deze speciale onderzoeken. Hij mag hem zijn mening over de behandeling laten kennen zonder daarbij afbreuk te doen aan de rechten van de behandelende geneesheer.

§ 4. De adviserende of controlerende geneesheer onthoudt zich van elke rechtstreekse inmenging in de behandeling; hij moet in elk geval contact opnemen met de behandelende geneesheer vooraleer een beslissing te nemen die deze van de behandelende geneesheer wijzigt.

§ 5. Indien de patiënt een raadgevende geneesheer heeft, vervult de deskundige geneesheer zijn opdracht in samenwerking ermee, behoudens afwijkende wetsbepalingen. Hij mag geen rekening houden met de mededelingen van een partij die in het dossier niet zijn opgenomen.

De arts van verzoeker heeft de aandoening geobjectiveerd, behandeling en medicatie voorgeschreven, een behandelingstermijn (levenslang) vooropgesteld.

Doordat de bestreden beslissing het advies zondermeer overneemt wetende dat vermelde regels van de medische plichtenleer niet werden gerespecteerd is de beslissing zelf behept met de schendingen van die medische plichtenleer.

Ten overvloede wordt gesteld dat de vreemdelingenwet de artsen-adviseur niet ontheft, en ook niet kan ontheffen van de verplichtingen van de medische plichtenleer.

De beslissing die steunt op het advies van dr de Winne is niet redelijkerwijze gemotiveerd, zoals het advies van het Raadgevend Comité voor Bio-ethiek, principieel vooropstelt.

Dit gebrek aan afdoende motivering in het advies is zeer flagrant.”

2.17. Inzake de aangevoerde schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.18. Verder moet gesteld dat niet kan worden vastgesteld dat de door verweerder aangestelde arts-adviseur een van de door verzoekende partij bij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd gevoegde attesten buiten beschouwing heeft gelaten. Deze controlearts heeft zelfs uitdrukkelijk verwezen naar deze verschillende attesten.

Artikel 3 van het Handvest van de grondrechten – dat verzoekende partij ook geschonden acht – luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit.

In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name worden nageleefd:

- de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels,*
- het verbod van eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben,*
- het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van financieel voordeel aan te wenden,*
- het verbod van het reproductief klonen van mensen.”*

Verzoekende partij toont niet aan dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen haar recht op lichamelijke en geestelijke integriteit in het gedrang brengt of dat verweerder, op medisch of biologisch vlak, een actie ondernam zonder de toestemming van verzoekende partij, dat hij inging tegen het verbod op eugenetische praktijken en het reproductief klonen van mensen of dat hij het menselijk lichaam of bestanddelen van het lichaam aanwendde met een winstgevend doel.

Een schending van artikel 3 van het Handvest van de grondrechten wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Inzake de code van de geneeskundige plichtenleer wordt opgemerkt dat deze als doel heeft de geneesheren een gids of leidraad aan te reiken om hun beroep op een professionele, waardige en respectvolle manier in te vullen en uit te oefenen. Voor de patiënten en hun omgeving vormt de code der geneeskundige plichtenleer een waarborg dat gestreefd wordt naar een correcte en integere uitoefening van de geneeskunst. De code van de geneeskundige plichtenleer werd evenwel nooit als algemeen bindend verklaard, noch vermag de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren door middel van de adviezen bindende regels op te leggen. Er wordt voorts op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een medische deontologische code die een gids of leidraad betreft en disciplinaire gedragsregels omvat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in de medische deontologische code geopperde disciplinaire principes, voorschriften en gedragsregels maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoekende partij zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Een eventuele niet-naleving van een disciplinaire ‘code’ vervat in de geneeskundige plichtenleer kan niet tot de onwettigheid van de in casu bestreden beslissing leiden.

2.19. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.20. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“DERDE MIDDEL: Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 9ter vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending van artikel 3 EVRM. Schending van artikel 3 Handvest grondrechten Europese Unie. Schending van de artikels 119,123,124 en 126 van Code Geneeskundige Plichtenleer.

In dit middel stellen verzoekers dat het hoorrecht op zich is geschonden; deze schending is verder specifiek in combinatie met het negeren van het horen van de behandelende artsen, daar de Code Geneeskundige Plichtenleer en het Raadgevend Comité voor Bio-ethiek in haar advies nr. 65 van 9 mei 2016, die beiden de verplichte raadpleging ('horen') van de artsen vooropstellen, genegeerd worden.

Dat verzoekers het voorwerp uitmaken van een beslissing ongegrondheid van een aanvraag artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat art. 9ter Vw. een vorm van subsidiaire bescherming is en art. 9ter de facto een omzetting is van art. 15 van RL 2004/83.

Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekers verwijzen naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EUHandvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. "

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2

vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist.

Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Verzoeker verwijst naar de lopende de aanvraag gevoegde stukken uitgaande van zijn arts en naar het standpunt van Artsen Zonder Grenzen over de toegang tot de zorgen in Armenië voor patiënten met geestelijke gezondheidsproblemen.

Wanneer het hoorrecht zou gerespecteerd geweest zijn zou het standpunt van de behandelende arts, van Artsen Zonder Grenzen en de actualiteit ervan voorgelegd zijn en dit zou voorzeker tot een andere beslissing aanleiding hebben kunnen geven.

Verder verwijzen verzoekers naar het eerste en tweede middel van dit verzoekschrift waarin zij kritiek geven op de beslissing en op het advies van de arts-adviseur.

Doordat verzoekers deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging" , niet hebben kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.21. De Raad merkt op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor haar nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

De hoorplicht impliceert echter niet dat steeds een onderhoud met de bestuurde dient te worden georganiseerd doch wel dat deze bestuurde de mogelijkheid dient te hebben om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

In casu kan verzoekende partij niet voorhouden dat zij niet de kans kreeg om haar situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat haar niet de kans werd gegeven om inlichtingen of stukken die door haar als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing. Er werd haar immers de mogelijkheid geboden om de argumenten die zij dienstig achtte ter staving van haar standpunt dat zij om medische redenen niet kan terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf mee te delen in haar aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd (cf. mutatis mutandis RvS 9 maart 2016, nr. 11.828 (c)).

Voor zover verzoekende partij verwijst naar haar medische regularisatieaanvraag en naar het artikel van Artsen Zonder Grenzen verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten of van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur kan niet worden vastgesteld.

2.22. De uiteenzetting van verzoekende partij laat ook niet toe te concluderen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarin niet is voorzien in enige hoorplicht, zou zijn geschonden. Verzoekende partij maakt geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen of beginselen aannemelijk.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER